

VIOLA SZANDRA versei

El

Elfelejtesz álmodban,
önfeledt magányaidban
órákon át eszed a reggelid.
Karácsonyfaszerű nők gyermeke,
telepúder, teleékszer,
szúrós műszempilla, hámlik a vakolat,
mint azoknak a templomoknak a faláról,
melyeknek az ablakpárkánya tele van szögesdróttal,
hogy ne szarjanak oda az angyalok.
Szeretem az idejétmúlt időt,
hogy a változatlan szeretetben testvére vagyok
önmagamnak is.
Akár előző otthonok szobabelsőibe,
visszatérni nem tudsz. Haladj,
vár rád egy celofánszemű öreg.
A tükör ablakán át találkozik veled.

Nem számít

Elsuhansz mellettem.
Semmi értelme, de mint
bölcészek hosszú sálai,
úgy tekeregnek ki szánkából a szavak.
Nem figyelsz.
Azt mondod, örülsz, hogy túléltem.
Nem is sejtjed, hogy nem.

Együtt

Ujjbegyemen pontról pontra görgetem kontúrodat,
de tiédbe tévedt vonalaim, magadba illeszkedésem
soha nem eshet egybe önmagával,
körülcsupasztott tested
cirógatásom felgyümölcsözi,
ágas-bogas ölelések,
ujjszirmok érintéshullása
lassú csendesség rajtam,
együttváltozás, együttfehérség,
létviláglás,
körültapinthatatlan formákba öntve.

Tengernek

A test 70%-a tenger.
Tengertől sós a könny.
Szemem fél kagylóhéj.

Hullámzárt.

Belőlem

Kiült a só szempillámra.
Mély, tengeri hulláma
elkoptat, feloldja csontjaim,
elhalt állatok gerincét.
Építem versem, a kőszobát,
Látni a sírás cseppkövét.

Hulladék

Rászánom az időt, hogy
ne foglalkozzam vele, hány óra.
Élni ősi hagyomány,
ma hamarabb van a tegnapnál,
előbb érsz oda, mint hogy elindulnál.
Nézed, önmagad hogy hagy el.
Elvittél, hozott anya.

Anyám siet,
nem ér rá, mert veszekednie
kell apámmal.
Önmagam metaforája vagyok,
élvezeti példány, hiánycikk.
Szervezetemben nem szívódnak fel az érzelmi rostok,
kéne egy szemüvegbe épített fotoshop.
Beismerte testét a testes,
mondtam, hogy időben figyelmeztess:
A gyerekeket nem szabad
szennyvízzel és házastársi hulladékkal együtt
megsemmisíteni!

VIOLA SZANDRA

Épp idejekorán

Épp idejekorán van semmit se tenni.
Várom, hogy majd várjak.
A pillanat ikertestvére halálnak.
Az idő sem remél.
Nem vagyok része tájnak,
ahhoz túl gyorsan változom,
átsétálok réteken, magamon,
kényelmes kanapében fekszem,
a tv ül helyettem, a kép fut helyettem.
Un az agyam, érzem.
Itt minden porcikám áru(lás).
A látszatoknak nincs mérete
velem vagy ellenem, vagy más.

De biztos bizonytalanságot is nehéz elérni,
árnyék a falak virága,
világra borulnak a falak,
kikel a magból a vers,
ez az almamag-líra.

A teremtőföld önmagával üres,
erózió csókol.
Szarba szökken a lét,
s nem halunk, csak halogatunk.
Vitaminhiányos gyümölcslelésben rohad
a világ,
mint képzelt akarát,
csak baszni nem gyáva,
szülni fél.

Anyám,

nem tudlak nem szeretni,
s mert nem tudlak nem szeretni,
nem tudlak szeretni.
Mihez képest szeresselek,
mikor mindig is így volt:
szeretve.

Háború

Csatamezők teste.
Test testre hullik,
mint a hullák.

Kapaszkodnak egymásba a csókok,
nedves halak akarnak ölelkezni,
kicsúszunk egymás kezéből.

Ilyenkor már annyira élni akar az ember,
hogy meghalna inkább, csak hogy élhessen.

A vagina az anyaföld szája,
megnyílik, mint a sír,
temetetlen vetés tavasszal.

Ez a száj soha nem volt még éhes,
csak mohó.
Puha, fekete száj,
mintha fekete homokból...
szétmállik egyre,
letéped a testedről a tested,
azt a részt, ami már nem te vagy,
hiába, hogy egy perce még részed volt
egy másik ember.